

Mucize Final

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 02 Ekim 2014

2.Bölüm:

Gördükleri inanılır gibi değildi, bir yandan öfke kemiriyordu içini Zehra'nın.

-Eh, be kadın bunca sene bunun için mi çektin onca cefayı. O sana tek tatlı söz söylemezken olacak iş mi şimdi başka bir kadınla beraber olması...

Aklı almıyordu ama kızgınlığı üzüntüsünü geçmişti. Kadınlık onuru yerle bir edilmişti. Ömrünü heba etmişti ailesine ama ne için, ne için...

Şimdi, gidip yüzleşse kocasıyla inkâr edecekti. Ola ki çocuklarını alıp gitsin gelir bulurdu gittiği yeri. Ne yol bilirdi kadın ne yordam. Ne parası vardı ne kalacak yeri.

Bir şeyler yapmalıydı. Bir yolunu bulup ayırmalıydı yolunu kocasıyla hem de çocuklarını yanına alıp uzaklaşmalıydı gidebildiği kadar uzağa gidip.

Akrabalarından kimse yoktu ona kol kanat gerekcek. Ne doğru dürüst bir arkadaşı vardı ne de güvenebileceği birileri. Bir mucize lazımdı ona bu da olmadık duaya âmin demekti.

Ta ki ona rastlayana kadar.

Hemen hemen her alışverişe gittiğinde karşılaşıyordu onunla. Her nedense bakışlarını her seferinde üzerinde hissediyordu. Belli belirsiz gülümserlerdi birbirlerine. Ama tanımadan, bilip bilmeden.

Belli ki hali vakti yerinde ve eski bir İstanbul hanımefendisiydi. Oldukça kibar ve asil bir görüntüsü vardı etrafında ona pervane olan yardımcısıyla. Belli ki yalnız bir kadındı zira ne eşlik eden biri olurdu yanında ne de sohbet ettiği insanlar.

Gel zaman git zaman merhabalaşmaya başladılar ve derken kısa sohbetlere. Bahsetmişti kadına ailesinden. Her ne kadar detaya girmemiş olsa da her halinden belliydi Zehra'nın bedbahtlığı her ne kadar etraflıca bilmesede kocasının gizli kapaklı çevirdiği işleri. Onun bu kaçamağını yakaladıktan bahsetmişti yaşlı kadına ve son noktayı koydu kadın:

-Hayatımın son deminde yalnız ölmek istemiyorum. Al çocuklarını ve taşın yanıma. Seni ondan bir şekilde koruyacağım ve ebediyen kurtulacaksın ondan. Yeter ki yapacağımız plana harfiyen uy. Uy ki

onu sonsuza kadar çıkar hayatından.

Beklediği mucize gerçek anlamda gelip bulmuştu Zehra'yı. Beraberce yaptıkları plana harfiyen uyacak ve tereyağından kıl çeker gibi kurtaracaktı kendini bu bencil adamdan, cici annesi Mualla Hanım sayesinde.

Yeni evi, geleceği artık kadının iki dudağı arasındaydı. Bir müddet sonra da boşanır ve özgürlüğüne kavuşurdu.

Ve işte o gün gelip çatmıştı...

3.Bölüm:

Eşref saati Mümtaz Beyin. Ne var ne yok serilsin ayağının dibine. Böyle gelmiş böyle gider ne de olsa.

-Hanım, kap gel şu çayımı. Öncesinde gel hele yanıma, ov şu boynumu.

-Geldim, bey. Az bekle.

Bütün gün koşturmakta kadın. Kolay mı onca insanın işini yirmi dört saate sığdırmak.

Kalk sabahın köründe, kahvaltı sofrasını kur, çocukların beslenmesini hazır et. Yetmedi işe koyul hane halkını uğurlayıp.

Bu arada, yatalak kayınvalideyi de unutmamalı. Kolaysa sırtla kadını sok banyoya, bir güzel yıka. Bu da yetmezmiş gibi, çarşı pazar alış veriş.

-Of, of. İflahım kesildi. Şimdi sırası mı masajın. Daha bulaşıklar yıkanacak...

-Gelin, gelin. Ver bakım şu ilacımı. Siyatiklerim azdı iyice.

-Yetiştim, ana. Kımıldama sen. Aman düşüp de kırma vücudunun kalan sağlam yerlerini.

-Kumanda nerede, hanım. Hey kadın, duymaz mısın?

-Sehpada gördüm en son. Az yanında.

Çocukların gürültüsü de hak getire. Koşturup durmaktalar salonun ortasında.

Hane halkı durmak bilmemekte yerinde.

Kapının çalınması eksikti şimdi de.

-Kim ola ki bu saatte. Kesin alt komşu şikâyete geldi.

-Kim o, kim o?

-Zehra Hanıma bakmıştık.

-Buyurun, benim. Hayırdır...

-Zehra Koşmaz mı?

-Evet, ta kendisi. Kötü bir haber değil, değil mi?

-Bu zarf sizin, efendim. Elde teslim etmek üzere görevlendirildik. Buyurun lütfen. Okuduktan sonra lütfen irtibata geçiniz. İyi günler, hanımefendi.

Zehra'nın kapıyı kapatmasıyla herkes başına üşüşmüştü.

Elinde zarf kala kaldı kadın. Kim göndermiş olabilirdi ki. Babası da annesi de rahmetlik olalı yıllar olmuştu. Kalan üç beş akrabası değil hatırını sormak yüzüne bile bakmazdı kadının. Bu değil miydi zaten kadının bu denli ezilip büzülmesi ve köle gibi çalışması.

Mümtaz Bey fazlasıyla işkillenmişti. Hangi densiz karısına bir zarf gönderebilirdi ki...

Kaşla göz arasında kaptı kadının elinden zarfı.

-Ooo, maşallah Zehra Hanım. Bu ne cüret, okuyalım bakalım.

Demesiyle bir hışımla okumaya başladı içindekini.

"Merhaba, Zehra. Beni hatırlamanı beklemiyorum. Ama nerdesin, ne yaparsın her şeyi bilmekteyim. Ben, senin cici annen Mualla. Anan baban sağ iken, babanla oldukça iyi arkadaştık. Dert ortağı idim babanın. Basit ya da sıradan bir ilişki değildi bizimki. Ne zaman ki annen öldü az yas tutmadı baban arkasından. Ve anladım ki; annen ilk ve tek göz ağrısıymış babanın. Babanı tanımazdan önce ben de evliydim ve beklenmedik bir anda yitirdim eşimi. Rahmetli iyi adamdı. Beni çok sevmiştii ve ben de onu.

Çocuğumuz olmadığı için ölümünden sonra yapayalnız kaldım. Ve baban ile tanıştım. Sevgiliden öte iki iyi dosttık. Seni yıllardır takip ediyorum. Baban öldükten sonra kimsen kalmadığını bilmekteyim. Bu yüzden yalnız olmadığını bilmen için bu mektubu yazıyorum. Adresim mektubun altında yazılı. Senden tek bir şartım var, Zehra Kızım. Ömrümün kalanında seni yanımda istiyorum. Nasıl bir hayat sürdürdüğün hakkında detaylı bilgim var. Şartım şu: Pılını pırtını topla ve yanıma taşın. İstersen çocuklarını da al ve gelin yanıma. Ben öldükten sonra serbestsin. İstersen yeniden kocanın yanına dönersin. Şunu belirtmeden geçemeyeceğim: Öldükten sonra tüm mirasım senindir. Zaten fazla bir ömrüm de kalmadı. Kocana gelince, o hiç de senin bildiğin gibi bir adam değil. Düşün ve taşın, kızım. Haberini bekliyorum. Allah'a emanet ol."

-Ne demek bu? Vereceksin hesabını. Söyle, nereden tanıyorsun bu kadını?

-İnan ki hiçbir şeyden haberim yok benim. Ne tanırım ne de görmüşlüğüm var.

-Asıl sen hesap ver. Ne işler karıştırıyorsun?

-Ne iş karıştıracağım be kadın. Tanımadığın birinin lafına mı inanıyorsun kaç yıllık kocaninkine mi?

-Baksana sen. Ne kadar parası vardır ki bu kadının. Aslında hiç de fena fikir değil. Üç beş ay idare ederiz. Sonra ver elini zenginlik. Bakalım neresi imiş adresi...

Zehra kulaklarına inanamıyordu. Hemen üç kuruş paranın hesabını yapıp karısını gözden çıkarmıştı adam.

-Sen ne dediğinin farkında mısın ha? Olacak iş mi? Diyelim ki bu mektup sahte değil, sen sanıyor musun ki yuvamı bırakıp o kadının yanına giderim?

Mümtaz Beyin gözleri fal taşı gibi açılmış ardı ardına okuyordu yazılanları.

-Yarın evet yarın gidip öğreneceksin nesi var nesi yok. Fena mı hanım, taş attık da kolumuz mu yoruldu? İdare ederiz bir süreliğine. Bak, kadının da fazla ömrü kalmamış düşünsene ne kaybederiz ki?

Öylesine şaşkındı ki Zehra. En azından bir kez olsun itiraz edip, gitmesini engellemesini beklerdi. Demek ki gözünde hiç değeri yoktu adamın. Adamın tepkisi ve para hırsı bürümüş o hali akıllara zarardı doğrusu. Bu kadar kolay olacağını bilseydi hiç de böyle endişe duymazdı plan yapmazdan önce.

Bir o kadar buruktu da içi kadının. Üç kuruşa tamah eden bir adamla onca sene evli kalmış ve kaynanasına öz annesi gibi bakmıştı oğlu bir bardak su dahi getirmezken.

İki damla yaş süzüldü onu da çarçabuk siliverdi. Evet, artık yeni bir hayata başlayacaktı ama kırgınlığı da ömür boyu sürecekti. Adamın arkasından baka kaldı. Ne şüphe etmişti ne de üzölmüştü adam. Paranın sıcaklığı eritmişti içindeki buzları ne var ki bu sefer de Zehra'nın yüreği buz kesmişti.

Ebediyen görmek dahi istemediği bir adama onca yıl karılık yapıp bir çırpıda da harcanmıştı bozuk para gibi.

Adam, arkasını dönüp odasına giderken ondan son duyacağını da duydu:

-Hadi yatalım, sabah ola hayrola. Git de bak şu anam olacak kadına ne istiyormuş. Deminden beri bağırıp duruyor. Uykum var benim. Sen de çabuk tut elini. Erken kalkacaksın. Sakın ola ki geç kalmayalım. Kadın cayar mayar da görürüz günümüzü o zaman,

Demesiyle odasına çekildi Mümtaz olanlardan bihaber ve kendi kazdığı kuyuya düşeceğinden bihaber.

Zehra'nın önünde yepyeni bir hayat uzanıyordu artık: Mümtaz ve yalanlarının, zorbalıklarının olmadığı pırıl pırıl bir gelecek. Hiç beklemediği bir anda kaderin tecellisi ile yeniden doğacaktı. Yalnız değildi artık. Zehra ve umutları, Zehra ve yeni ailesi. Paraya tamah eden bir adam değildi artık onun kocası ama yüreğini ve imkânlarını seferber eden yaşlı bir kadın ve sevgisini esirgemeyen, esirgemeyecek olan. Yeniden doğmak bu olmalıydı. İçinde en ufak bir endişe ya da pişmanlık yoktu genç kadının bilakis tarifsiz bir neşe ve emsalsiz bir heyecan vardı yeni bir hayata uzanan yolda adım adım ilerleyecek olan kadına eşlik eden...